

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2475/2020
25.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Михајло Булајић, адвокат у ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијале Прокупље, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1776/18 од 06.06.2019. године, на седници већа одржаној 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1776/18 од 06.06.2019. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1776/18 од 06.06.2019. године и Основног суда у Прокупљу П 370/18 од 17.05.2018. године у делу одлуке о трошковима поступка тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужили накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана, а део захтева тужиле за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од пресуђења до извршности пресуде се **ОДБИЈА** као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужили накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 370/18 од 17.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиле надлежном фонду уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање по стопи која буде важила на дан уплате за период од јуна 2015. године до новембра 2015. године на износе наведене у изреци, а одбијен је део тужбеног захтева за уплату доприноса на основицу од 20.000,00 динара за август 2015. године; ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1776/18 од 06.06.2019. године одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одлучено о трошковима поступка, тужила је благовремено изјавила ревизију због

погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због разматрања правног питања и уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка. Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду у делу који се односи на трошкове поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилца је тужбом тражила да се тужена обавезе да уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду. Нижестепеним пресудама усвојен је тужбени захтев, па је тужена обавезана да у корист тужилце надлежном фонду уплати доприносе по стопи која ће важити на дан уплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Став другостепеног суда је да је тужилца доприносе могла потраживати и у ранијем поступку у којем је потраживала разлику накнаде за случај незапослености.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужилце указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених одлука којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. ЗПП да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио нижестепене пресуде у делу о трошковима поступка тако што је обавезао тужену да тужилци на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 21.000,00 динара. Наведени износ обухвата награду пуномоћнику за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара и за заступање на два одржана рочишта (05.03.2018, 17.05.2018) у износима од по 7.500,00 динара. На износ накнаде трошкова првостепеног поступка тужилци је, у складу са одредбом члана 277. става 1. ЗОО, досуђена законска затезна камата од извршности пресуде до исплате, а одбијен је део захтева од пресуђења до извршности пресуде јер тужена долази у доцњу тек када одлука о трошковима парничног поступка постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно испуњење. Тужилци није

досуђена накнада трошкова жалбеног поступка јер није поднела захтев за накнаду трошкова тог поступка у жалби, у скалду са чланом 163. ставом 3. ЗПП, већ тек у ревизији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. става 1. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, обавезао тужену да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић